

Sygn. akt II AKa 263/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora – W. L.

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2022 r.

sprawy **J. P. s. M.**

oskarżonego z art. 160§1 kk w zb. art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk

z powodu apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II K 114/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa wymierzoną wobec oskarżonego J. P. (P.) karę pozbawienia wolności do lat 7 (siedmiu);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 263/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II K 114/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	

1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy	

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,				

<p>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEK</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>I II.</p>	<p>apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>a. art. 350a k.p.k. w zw. z art. 391 §1 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę świadków zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego na 4 stronie aktu oskarżenia w</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

osobach P. R., M. P., N. Z., M. Z., K. S. (1) i T. O. i poprzestaniu jedynie na ujawnieniu protokołów złożonych przez ww. osoby zeznań w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy w iocenie obrońcy w przedmiotowej sprawie nie zachodziły przestanki z art. 350a k.p.k. uprawniające Sąd I instancji do odstąpienia od przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, co w ocenie obrońcy naruszyło zasadę bezpośredniości wyrażaną w treści normy zbudowanej z przepisów art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. nakazującej sądowi opieranie swoich rozstrzygnięć na całokształcie okoliczności ustalonych w toku postępowania.

b. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej i

pobieżnej oceny dowodów z naruszeniem zasady bezpośredniości zawartej w art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyrażającej się m.in. nie daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. P., zaś uznaniu za wiarygodne zeznania M. P., P. R., N. Z. i K. S. (2) wyłącznie na podstawie protokołów ich przesłuchania sporządzonych w postępowaniu przygotowawczym, które to stoją w rozbieżności z wyjaśnieniami oskarżonego oraz z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony J. P. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, gdy w rzeczywistości,

co wynika z wyjaśnień J. P. owego czynu nie popełnił.

3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego J. P. poprzez wymierzenie mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

apelacja prokuratora:

1. obraza przepisów prawa materialnego a to art. 160 §1 k.k. i art. 157 §1 k.k. poprzez błędne zakwalifikowanie przypisanego zachowania i przyjęcie, iż wypełnia ono znamiona tych czynów zabronionych, w sytuacji gdy w toku postępowania przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja została zakwestionowana w ramach kontroli właściwości Sądu Rejonowego w Giżycku i poddana kontroli instancyjnej w

wyniku czego
wskazano, że
pierwotnie
przyjęta
subsumpcja była
wadliwa, a
zachowanie
oskarżonego
winno zostać
ocenione przez
pryzmat
przestępstwa
stypizowanego w
treści art. 148 §1
k.k.

popelnionego w
postaci
stadialnej
usiłowania,

2. obrazę
przepisów
postępowania a
to art. 424 §1
k.p.k., mogących
mieć wpływ na
treść
rozstrzygnięcia
poprzez
sporządzenie
uzasadnienia
wyroku w sposób
niepełny i
nierzetelny, w
szczególności w
zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu,
z całkowitym
pominięciem
okoliczności, w
związku z
którymi
uprzednio
kwalifikacja
prawna została
zakwestionowana,
a czyn
stanowiący
występek

rozpoznawany
był przez Sąd
Okręgowy w
Olsztynie.

3. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonego
kary poprzez
wymierzenie mu
za przypisany
mu czyn kary 3
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, w
sytuacji gdy
ujawnione
okoliczności, w
tym w
szczególności
przebieg
zdarzenia,
posłużenie się
niebezpiecznym
narzędziem w
sposób
stwarzający
realne,
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
dla życia
pokrzywdzonego,
jak również
działanie pod
wpływem
alkoholu z
błahych
powodów, w
warunkach
multirecydywy,
przy
jednoczesnym
braku
jakichkolwiek
okoliczności o
charakterze
łagodzącym,
jednoznacznie
przemawiało za

	<p>wymierzeniem kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia karą, w tym także zastosowania regulacji przewidzianej w treści art. 64 §2 k.k. pozwalającej na wymierzenie kary w graniach górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>Ad. 1</p> <p>Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji procedował z naruszeniem przepisu art. 350a k.p.k.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem przewodniczący składu orzekającego może zaniechać wezwania na rozprawę</p>			

**świadców,
którzy zostali
przesłuchani,
mających
stwierdzić
okoliczności,
które nie są
tak doniosłe, aby
konieczne było
bezpośrednie
przesłuchanie
świadców na
rozprawie, w
szczególności
takie, którym
oskarżony w
wyjaśnieniach
swoich nie
zaprzeczył.**

**Żadne z zeznań
odczytanych w
trybie tego
przepisu nie
dotyczyły
okoliczności
istotnych dla
rozstrzygnięcia.**

**Mało tego
świadców ci
zeczawali na
okoliczności,
którym
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
nie zaprzeczał.**

**Przed
wszystkim żadna
z tych osób nie
była
bezpośrednim
świadcem
zdarzenia.**

**I tak P. R.
zeczwał, że gdy
wszedł do domu
J. P. zobaczył
leżących obok**

**siebie
oskarżonego i
pokrzywdzonego.
Świadek
stwierdził też, że
na kółdrze było
dużo krwi.**

**Świadek N. Z.
przyszła na
miejsce
zdarzenia po
tym, jak do domu
J. P. zaszedł P. R..
Opisała w swoich
zeznaniach, jak
wyglądał
wówczas
pokrzywdzony.
Na miejscu
zdarzenia była
do momentu
przyjazdu
karetki
pogotowia.**

**Z kolei świadek
M. Z. podobnie
jak P. R.
zeznała, że po
wejściu do domu
J. P. zobaczyła
leżących obok
siebie
oskarżonego i
pokrzywdzonego.
Twierdziła
również, że w
miejscu
zdarzenia było
dużo krwi.**

**Świadek K. S.
zeznała, że w
dniu zdarzenia
słyszała, jak z
mieszkania
oskarżonego
dobiegały jego
krzyki. O tym, że**

**J. P. zaatakował
nożem swego
bratanka
dowiedziała się
następnego dnia
rano od M. Z..**

**Z zeznań T.
O. wynika, że
następnego dnia
po zdarzeniu
dowiedziała się
o tym, że
J. P. został
zatrzymany
przez Policję, a
M. P. zabrała
karetka
pogotowia. Na
temat przebiegu
zdarzenia nic nie
wiedziała.**

**Żadne zatem
z zeznań tych
świadków nic
istotnego do
sprawy nie
wnosiły.**

**Wszyscy ci
świadkowie
zeznawali
gównie na
okoliczności,
które były
bezsporne,
którym
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
nie zaprzeczał.**

**Doniosłe
znaczenie miały
natomiast
zeznania
pokrzywdzonego
M. P.. Jego
zeznania nie
zostały jednakże**

ujawnione w trybie art. 350a k.p.k., lecz na podstawie art. 391 §1 k.p.k. Skorzystanie przez Sąd pierwszej instancji z przewidzianej w tym przepisie możliwości odczytania zeznań tego świadka nie było bynajmniej wadliwe. Przepis ten zezwala na odczytanie zeznań świadka, bez względu na ich doniosłość, w sytuacji gdy świadkowi nie można było doręczyć wezwania. Z akt sprawy wynika, że M. P. dwukrotnie nie podjął kierowanej do niego korespondencji. Wezwanie na rozprawę w charakterze świadka zostało mu wysłane na wskazany przez niego w śledztwie adres. Zostało też zarządzone doręczenie mu wezwania przez Policję. Policjanci ustalili, że pokrzywdzony był widziany

pod wskazanym adresem ostatnio w maju 2021 roku.

Jednocześnie nie byli w stanie ustalić miejsca aktualnego

pobytu M. P.. W tych

okolicznościach

Sąd Okręgowy

nie mógł nie

skorzystać z

możliwości, jaką

daje dyspozycja

art. 391 §1 k.p.k.

Ujawnienie

zeznań M. P.

znajdowało

zatem pełne

usprawiedliwienie

we wskazanych

przez Sąd

pierwszej

instancji

przepisach art.

391 §1 k.p.k.

i art. 394

§2 k.p.k. Dowód

z tych zeznań

został w sposób

prawkłowy

przeprowadzony

i sąd miał pełne

prawo uznać go

za wiarygodny

i poczynić na

jego podstawie

ustalenia

faktyczne.

Nieprawdą jest

to, co podnosi

obrońca, że

zeznania M. P.,

P. R., N. Z.,

M. Z. i K. S.

(2) są sprzeczne

z zebrany w

**sprawie
materiałem
dowodowym.**

**Jest całkowicie
przeciwnie.**

**Dowody te
znajdują pełne
potwierdzenie w
innych zupełnie
obiektywnych
dowodach, a w
szczególności w
opinii sądowno –
lekarskiej.**

**Wszystkie te
dowody są
zbieżne ze sobą,
zazębiając się
we wszystkich
istotnych
punktach
tworząc spójną
całość. Wbrew
też temu, co
zarzucił obrońca,
dowody te w
gruncie rzeczy
nie są też
sprzeczne z
wyjaśnieniami
oskarżonego.**

**Wprawdzie nie
przyznał się on
do popełnienia
zarzucanego mu
czynu, ale nie był
w stanie sobie
przypomnieć, co
robił w dniu
zdarzenia.**

**Przede
wszystkim Sąd
pierwszej
instancji,
zgodnie z
zawartą w art. 7
k.p.k.
dyrektywą,
ocenił zeznania**

**pokrzywdzonego
M. P.. Depozycje
tego świadka
korelują ze
wszystkimi
innymi
zebranymi w
sprawie
dowodami.**

**Wbrew
twierdzeniom
obrońcy nie miał
on żadnego
powodu, żeby
tendencyjnie
obciążać swego
wujka.**

**Wersji przyjętej
przez Sąd
pierwszej
instancji
bynajmniej nie
podważa opinia
z badań DNA.
To, że co
do obecności
DNA J. P. w
próbce materiału
biologicznego
pobranego na
zabezpieczonym
w trakcie
ogłędzin nożu
nie można się
jednoznacznie
wypowiedzieć,
nie oznacza
wcale, że
oskarżony nie
mógł mieć w
ręku tego noża w
czasie zdarzenia.
Ponadto biegły
jednoznacznie
stwierdził, co
zostało
przemilczane w
apelacji, że
przeprowadzona**

analiza porównawcza wykazała, że w pobranej próbce znajdują się cechy genetyczne występujące w profilu DNA M. P., co oznacza, że nie można wykluczyć obecności DNA oskarżonego w mieszaninie materiału biologicznego pobranej z brzeszczota zabezpieczonego w miejscu zdarzenia noża.

Przedstawiona w apelacji wersja zdarzenia, że jakaś nieustalona osoba niepostrzeżenie weszła do mieszkania oskarżonego i zaatakowała nożem pokrzywdzonego, jest wręcz absurdalna. Należałoby bowiem przyjąć, że kiedy oskarżony z pokrzywdzonym spożywali razem alkoholu, nagle wtargnęła do mieszkania niezidentyfikowana osoba i zaatakowała nożem M. P.,

po czym opuściła mieszkanie, a oskarżony z pokrzywdzonym pili dalej alkohol lub położyli się spać i żaden z nich nie zareagował na zachowanie tej obcej osoby, po czym pokrzywdzony z uwagi na jakieś bliżej nieokreślone spory rodzinne z J. P., który przygarnął go do swojego mieszkania, obciążył za powstanie obrażeń na jego ciele oskarżonego, który był zupełnie niewinny. Nie wymaga szerszego uzasadnienia, że w takiej wersji zdarzenia nie można doszukać się jakiegokolwiek logiki.

Ad. 2

Uznając za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego M. P., które znajdują potwierdzenie w innych osobowych i nieosobowych

dowodach, Sąd
pierwszej
instancji
bezbłędnie
ustalił, że J. P.
ugodził
pokrzywdzonego
kilkakrotnie
nożem
powodując u
niego szereg
obrażeń ciała
skutkujących
rozstrojem
zdrowia na czas
powyżej siedmiu
dni i z uwagi na
umiejscowienie
tych uszkodzeń
ciała oskarżony
jednocześnie
naraził M. P.
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia.
Tym ustaleniom,
wbrew temu co
podniesiono w
apelacji, nie
przeczą
wyjaśnienia
oskarżonego,
który z uwagi
na stan opilstwa
alkoholowego w
ogóle nie
pamiętał, co robił
w dniu
zdarzenia.

Ad. 3

Całkowicie
bezzasadny jest
zarzut rażącej
surowości
wymierzonej
oskarżonemu
kary. W
niniejszej

**sprawie brak
jest w ogóle
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących dla
oskarżonego.**

**Taką
okolicznością nie
jest to, co
podnosi obrońca,
że oskarżony
odstąpił
dobrowolnie od
dokonania
czynu. Można
bowiem jedynie
mówić o
odstąpieniu
oskarżonego od
dokonania, o
ile miał taki
zamiar, zbrodni
zabójstwa. Jest
to zaś
okoliczność
powodująca, że
oskarżonemu nie
można,
stosownie do
treści art. 15
§1 k.k., przypisać
usiłowania
popętnienia
przestępstwa z
art. 148 §1 k.k.,
co wiązałoby się
z wymierzeniem
mu kary co
najmniej 8 lat
pozbawienia
wolności. Nie
może to być zaś
potraktowane
jako okoliczność
łagodząca w
związku z
dokonaniem
przestępstwa
rozstroju
zdrowia i**

**bezpośredniego
narażenia na
niebezpieczeństwo
utruty życia.
Brak jest
natomiast
jakichkolwiek
okoliczności,
które mogłyby
przemawiać za
złagodzeniem
wymierzonej mu
kary
pozbawienia
wolności.
Obrońca w żaden
sposób nie
wykazał, że
wymierzona
oskarżonemu
kara jest rażąco
surowa.
Tymczasem kara
ta nie tylko
nie jest rażąco
surowa, ale
odznacza się
rażącą
łagodnością.
Stopień winy
oskarżonego i
stopień
szkodliwości
społecznej
popelnionego
przez niego
przestępstwa
przemawiają
wyraźnie za
wymierzeniem
wobec niego
znacznie
surowszej kary.

Odnosnie
apelacji
prokuratora:**

Ad. 1

Na wstępie wskazać należy na rażącą niekonsekwencję prokuratora. W akcie oskarżenia zarzucił on oskarżonemu popełnienie występku z art. 157 §1 k.k. w zb. z art. 160 §1 k.k. Uzasadniając przyjętą kwalifikację oskarżyciel wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do poczynienia ustaleń w zakresie pierwotnego zamiaru sprawcy, natomiast jednoznacznie wskazuje, że oskarżony ten pierwotny zamiar porzucił, rezygnując z ataku na bratanka. Po ataku prowadził z nim rozmowę, po czym obaj położyli się spać. Dalej prokurator podniósł, że w świetle regulacji art. 5 §2 k.p.k. niezależnie od pierwotnego zamiaru, nawet przy przyjęciu, że było nim

pozbawienie
życia,
bezsprzeczne jest,
że sprawca
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania
zabójstwa,
realizując
warunki klauzuli
niekaralności
sprecyzowane w
treści art. 15
§1 k.k. Mało
tego, kiedy Sąd
Rejonowy w
Giżycku uznał się
niewłaściwym do
rozpoznania
sprawy J. P.
i przekazał do
rozpoznania
Sądowi
Okręgowemu w
Olsztynie,
prokurator nie
pogodził się z
tą decyzją i
złożył zażalenie
ponawiając
argumentację
zmierzającą do
wykazania, że
brak jest
podstaw
faktyczno –
prawnych do
uznania
oskarżonego za
winnego
usiłowania
zbrodni
zabójstwa.
Wprawia więc
w zdumienie, że
prokurator w
apelacji
zakwestionował
tym razem
stanowisko Sądu

**Okręgowego
odnośnie
zaaprobowania
przyjętej w akcie
oskarżenia
kwalifikacji
prawnej
zachowania
oskarżonego.**

**Wyrażone zaś
przez
prokuratora
stanowisko
zarówno w
uzasadnieniu
aktu oskarżenia,
jak i w zażaleniu
na
postanowienie w
przedmiocie
właściwości
rzeczowej sądu
jest w świetle
zebranych
dowodów w pełni
zasadne.**

**Oskarżyciel w
apelacji nie
zdołał skutecznie
zakwestionować
swojego
wcześniejszego
stanowiska.**

**Umieszczenie
na ciele
pokrzywdzonego
obrażeń
bynajmniej
jednoznacznie
nie przemawia
za przyjęciem,
że oskarżony
działał z
zamiarem
zabójstwa swego
bratanka.**

**Faktem jest, że
niewiele
brakowało, aby**

**doszło do
przebiecia nożem
mięśnia
sercowego. Na
tej podstawie
jednakże nie
można dokonać
kategorycznego
ustalenia, że
oskarżony
działał z
zamiarem
ewentualnym
zabójstwa.
Gdyby J. P.
chciał zabić
pokrzywdzonego,
to by to uczynił.
Nic mu w tym nie
przeszkadzało.
Jego bratanek w
czasie
zadawania mu
ciosów
znajdował się w
pozycji leżącej
i nie miał
żadnych szans
obronienia się
przed atakiem,
zwłaszcza że był
w stanie opilstwa
alkoholowego.
Dlatego też
słusznie
prokurator na
wcześniejszym
etapie
postępowania
wskazał, że
reguła z art.
5 §2 k.p.k.
nakazywała
przyjęcie, że
oskarżony nie
działał z
zamiarem
zabójstwa.**

**Ponadto gdyby
nawet przyjąć, że
J. P. zadając
swemu
bratankowi ciosy
nożem miał
zamiar
zabójstwa, to
nadmierzają
ewidentne jest,
że dobrowolnie
odstąpił od tego
zamiaru, co
zgodnie z art.
15 §1 k.k.
nie pozwala na
przypisanie mu
usiłowania
zbrodni z art. 148
§1 k.k.**

**Wysunięta przez
prokuratora we
wniosku
apelacyjnym
teza, że do
zabójstwa nie
doszło z uwagi
na stopień
intoksykacji
oskarżonego, jest
wręcz
absurdalna. Po
pierwsze teza
ta nie znajduje
zakotwiczenia w
zebranym
materiale
dowodowym.
Owszem,
oskarżony w
chwili
zadawania
ciosów nożem
był w stanie
nietrzeźwości,
jednakże ten stan
wcale nie stał mu
na przeszkodzie**

**kontynuowania
ataku. Mogłoby
być tak tylko
wówczas, gdyby
J. P. w trakcie
zadawania
ciosów nożem
nagle stracił
przytomność
albo, co wydaje
się wręcz
niemożliwe,
zasnął.**

**Żadną miarą
nie można też
zgodzić się z tezą,
że oskarżony
nie zrealizował
zamiaru
zabójstwa z
uwagi na
postawę obronną
pokrzywdzonego.
Nie wynika to
przede
wszystkim z
zeznań M. P..
Zeznał on
bowiem, że po
zadaniu mu
ciosów nożem
wstał i zaczął
rozmawiać z
oskarżonym, co
spowodowało, że
„się uspokoił”.
Z tych deponycji
pokrzywdzonego
wynika
jednoznacznie, że
oskarżony
pomimo że mógł
kontynuować
zamac na swego
bratanka
całkowicie
dobrowolnie od
tego odstąpił.**

**Nie ma zatem
żadnych podstaw
faktyczno –
prawnych do
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego z
art. 13 §1 k.k. w
zw. z art. 148 §1
k.k. Tym samym
Sąd pierwszej
instancji
całkowicie
słusznie
zakwalifikował
działanie
oskarżonego z
art. 160 §1 k.k. w
zb. z art. 157 §1
k.k.**

Ad. 2

**Zgodzić się
należy z
prokuratorem, iż
Sąd pierwszej
instancji w
sposób
lakoniczny
uzasadnił
przyjętą w
zaskarżonym
wyroku
kwalifikację
prawną
zachowania
oskarżonego. W
zasadzie w ogóle
nie odniósł się
do możliwości
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego
jako usiłowanie
zbrodni
zabójstwa. Nie
mogło to
jednakże mieć
wpływu na treść**

**zaskarżonego
wyroku.**

**Uzasadnienie jest
przecież
sporządzane po
wydaniu
wyroku.**

**Stosownie zaś
do treści art.
455a k.p.k. nie
można uchylić
wyroku z tego
powodu, że jego
uzasadnienie nie
spełnia
wymogów
określonych w
art. 424 k.p.k.**

**Przed
wszystkim zaś,
jak wcześniej
wykazano,
przyjęta przez
Sąd pierwszej
instancji
kwalifikacja
prawna
zachowania
oskarżonego jest
ze wszech miar
prawkłowa.**

Ad. 3

**Rację ma
prokurator, że
wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności jest
rażąco łagodna.
Nagromadzenie
okoliczności
obciążających,
jak rzadko, w
której sprawie,
jest tak duże,
że uzasadnia
wymierzenie J.**

**P. kary powyżej
ustawowego
zagrożenia. Brak
jest jednocześnie
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących.**

**Stopień winy
oskarżonego jest
bardzo znaczny.
Popelniony zaś
przez niego czyn
zawiera w sobie
bardzo znaczący
ładunek
szkodliwości
społecznej.
Powtórzyć
należy za
oskarżycielem,
że oskarżony bez
żadnego powodu
zaatakował
nożem swego
bratanka, kiedy
ten spał. Użył
on do ataku
noża z ostrzem o
długości 15 cm.
Użycie takiego
narzędzia, nawet
w sposób
chaotyczny,
stwarzało realne
i poważne
niebezpieczeństwo
dla życia i
zdrowia.
Oskarżony zadał
co najmniej kilka
ciosów nożem.
Zadawane były
one z dużą
intensywnością
w okolicę twarzy,
ramion oraz w
klatkę piersiową.
Niewiele
brakowało, aby**

*doszło do
przecięcia nożem
mięśnia
sercowego.*

*Pokrzywdzony
leżąc nie miał
właściwie
żadnych szans
obronienia się
przed atakiem.
Okolicznością
obciążającą
oskarżonego jest
również to, że
w chwili czynu
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości.*

*Dla wymiaru
kary istotne
znaczenie ma
uprzednia
karalność
oskarżonego.*

*Przypisanego mu
czynu dopuścił
się w warunkach
art. 64 §2
k.k. J. P. był
już trzykrotnie
karany za
przestępstwa
przeciwko życiu
i zdrowiu. Już
poprzednio
odpowiadał za
przestępstwo
popelnione w
warunkach
recydywy
szczególnej
wielokrotnej.*

*Stosowane
wobec niego kary
nie przyniosły
żadnych efektów
poprawczych. Po
odbyciu ostatnio
prawomocnie*

*orzeczonej wobec
niego kary w
maju 2020 roku
J. P. w ogóle
nie zmienił swego
zachowania.*

*Ponownie zaczął
nadużywać
alkoholu, pod
wpływem
którego stawał
się agresywny.
Wcześniejszego
przestępstwa
przeciwko
zdrowiu również
popęłił
używając noża,
powodując u
pokrzywdzonej
rany na klatce
piersiowej.*

*Słuszna jest
zatem
konstatacja
prokuratora, że
J. P. jest osobą
niebezpieczną,
wobec której
dotychczas
odbywane kary
nie odniosły
żadnego
pozytywnego
skutku. Z zeznań
świadków
wynika, że J.
P. nadużywa
alkoholu, pod
wpływem
którego staje
się nieobliczalny,
wybuchowy i
agresywny.
Wszystkie te
okoliczności
przemawiają za
wymierzeniem
mu kary z*

nadzwyczajnym jej obostrzeniem przewidzianym w art. 64 §2 k.k. Tylko długoterminowa kara pozbawienia wolności może wpłynąć na oskarżonego poprawczo. Oskarżony powinien zostać uświadomiony, że jego agresywne zachowanie zawsze spotka się ze zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości. Kara siedmiu lat pozbawienia wolności jest karą w pełni adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego przestępstwa.

Wniosek		
Apelacja obrońcy oskarżonego: uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

**Okręgowemu w
Olsztynie w
przypadku
uznania zarzutu
z pkt 1a petitum
apelacji za
zasadny,**

**uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
aktem
oskarżenia czynu
w przypadku
uznania zarzutu
z pkt 1 b
petitum apelacji
za zasadny,**

**orzeczenie wobec
oskarżonego J.
P. łagodniejszej
kary
pozbawienia
wolności.**

**Apelacja
prokuratora:**

**przyjęcie, że
oskarżony w
dniu 5 kwietnia
2012 r. w
miejscowości R.,
gm. W.,
znajdując się w
stanie
nietrzeźwości
działając z
zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia
życia,
bezpośrednio
zmierzał do
realizacji
zamiaru w ten
sposób, że
zadając ciosy
ściągemu M.
P. ciosy nożem**

**kuchennym o
długości ostrza
15 cm, w
okolice ramion,
klatki piersiowej
i twarzy,
powodując u
niego obrażenia
w postaci rany
ciętej policzka
lewego o długości
około 2 cm,
licznych
drobnych otarć
naskórka po
stronie lewej,
otarcia naskórka
po stronie lewej
w kształcie litery
"S" o łącznej
długości 4 cm,
powierzchnowych
ran ciętych klatki
piersiowej o
długości 10 - 15
cm, rany klutej
klatki piersiowej
strony lewej
długości około 3
cm w okolicach
brodawki z odłą
podskórną,
głębokiej rany
ciętej brzośca
mięśnia
prostownika
nadgarstka
długiego i
krótkiego przy
przyczepie
bliźszym,
wymagającego
szycia,
częściowego
przecięcia
mięśnia
ramiennie
promieniowego
w odcinku
bliźszym**

wymagającym
szycia, co
spowodowało
rozstrój zdrowia
oraz naruszenie
czynności
narządu ciała na
okres powyżej 7
dni, przy czym
zamierzonego
celu nie osiągnął
na stopień
intoksykacji
alkoholowej
oraz wobec
postawy
obronnej
podjętego,
przy czym
zarzucanego mu
czynu dopuścił
się będąc
uprzednio
skazanym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Giżycku z dnia 12
września 2018 r.
(II K 331/18) za
podobne
przestępstwo
umyślne
przeciwko życiu i
zdrowiu
popelnione w
warunkach
określonych w
art. 64 §2 k.k.
i w okresie 5
lat po odbyciu
za nie kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze
przekraczającym
łącznie jeden
rok, to jest
wypełniającego
znamiona art. 13
§1 k.k. w zw. z

art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. i wymierzenie mu za to kary 25 lat pozbawienia wolności, którą to oskarżony może odbywać w systemie terapeutycznym, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenie poprzez wymierzenie oskarżonemu za zarzucany czyn kary w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego determinowała niezasadność zawartych w tej apelacji wniosków.

Brak podstaw do przypisania oskarżonemu usiłowania dokonania zbrodni zabójstwa

<p>powodował niemożność zakwalifikowania zachowania oskarżonego z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k.</p> <p>Ponieważ wymierzona przez Sąd I instancji oskarżonemu kara jest rażąco łagodna, należało uwzględnić wnioski obrońcy o zaostwienie kary.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<i>Utrzymano wyrok w zakresie winy oskarżonego i przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.</i>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<i>Sąd pierwszej instancji nie popełnił żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Przede wszystkim słusznie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, z których jednoznacznie wynika, że J. P. zadał mu co najmniej kilka ciosów nożem. Oskarżony swoim zachowaniem nie tylko spowodował rozstrój zdrowia pokrzywdzonego, ale jednocześnie naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo</i>		

<p>utraty życia. Tym samym zrealizował znamiona występku z art. 157 §1 k.k. w zb. z art. 160 §1 k.k.</p> <p>Jak wcześniej wykazano brak było podstaw do zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako usiłowanie popętnienia zbrodni zabójstwa.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>zmieniono orzeczenie w części co do wymierzonej kary pozbawienia wolności podwyższając ją do siedmiu lat.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Ponieważ wymierzona przez Sąd pierwszej instancji kara jest rażąco łagodna,</p>		

<p>należało ją podwyższyć zgodnie z wnioskiem prokuratora. Zaostrzając karę miano na względzie w szczególności znaczny stopień winy oskarżonego oraz znaczną szkodliwość społeczną popełnionego przez niego przestępstwa. Za znacznym podwyższeniem kary przemawiały też cele prewencyjne, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	<p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §4 ust. 1, 2 i 3 oraz §17 ust 1 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U z 2019 r. poz.18).</p> <p>Ponieważ oskarżony jest pozbawiony wolności i tym</p>	

	<p>samym pozbawiony możliwości zarobkowania, został on zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stosownie do treści art. 624 §1 k.p.k.</p>	
7. PODPIS		